

Det er tanken, der tæller

Af Eiler Jensen, cand.pæd., skolebibliotekskonsulent i Greve kommune

Hvordan bliver man lykkelig? Tænk, hvis man kunne svare på det – man kunne vel ligefrem tjene penge på det? Og mange har vel også forsøgt? Ikke desto mindre er det et spørgsmål, der har optaget mennesket, lige så længe det har tænkt over tilværelsen – altså filosofieret. Og det er da også det åbnende spørgsmål i en ny bog af en ny forfatter. Bogen hedder *Sebastian og skrivemaskinen* – og forfatteren er: Christoffer Boserup Skov. Læg mærke til den!

Sebastian er 11 år og fylder snart tolv. Sebastian har næsten altid en ide om, hvad han får i fødselsdagsgave. Sidste år fik han den ønskede pc med et godt grafik kort. I år ønsker han sig en ny mobil – en af dem med touch-screen og en hulens masse funktioner. Og tænk, hvis han nu fik den – mon han så ikke blev lykkelig?

Sebastians forældre, der er travle og velklædte mennesker med styr

på tilværelsen og svar på det meste, skal på conference, og Sebastian skal bo hos tante Ketty imens. Tante Ketty er meget forskellig fra forældrene. For det første er hun kunstmaler, og for det andet er hun vældig optaget af filosofi. Da Sebastian gerne vil vide, hvad filosofi er, siger mor: *Filosofi er at stille en masse spørgsmål, som ingen alligevel kan svare på* – og faderen supplerer: *Derfor er det jo fjollet. Hvorfor bruge tid på noget, der er ubrugeligt. Det er formålsløst.*

Sådan ser filosofien ud fra mennesker, hvis liv er indrettet efter formål, mål, effektivitet og afkast. Tante Ketty bor et godt stykke væk fra Alfarvej – lige ved skovbrynet – og så i et træhus (i det samme hus, som hun hævder, at Napoleon boede i, når han var på slagmarken). Desuden falder Ketty med sin blå- og hvidstribede trøje og hue med kvast noget kikset ud i forhold til Sebastians forældre, men hun er én, man bliver i godt humør af at være sammen med.

Bacon

Det første filosofiske spørgsmål, Sebastian bliver stillet over for hos

tante Ketty, er døden. Tante Ketty havde en hund, der hed Bacon (ligesom flæsket – eller ligesom filosofien, hvad man nu vil, man har de associationer, man fortjener ...) – men nu er han død. Tante har begravet hunden nede bagest i haven, hvilket foranlediger en snak om, hvad døden er – hvad sjælen er – og om man evt. kommer i himlen, når man dør. Det har som bekendt sin forudsætning i, at der er en Gud til! Eller om man monstro

lever videre som spøgelse? Masser af spørgsmål men ikke så mange svar, at det gør noget. Men er de unyttige? Og hvis de er, hvorfor bliver vi så ved med at undersøge det, vi ikke ved noget om? Hvis der ikke var nogen grænser for vores erkendelse – hvis vi kunne spørge om hvad som helst og få svar – ville der så overhovedet være nogen erkendelse? Er det ikke som med kunsten, at vi forsøger og (måske) stykvist bevæger os nok et stykke ad vejen? Storm P siger: *Kunst er at gøre det, man ikke kan – hvis man kunne, var det jo ingen kunst.* Og tilsvarende med erkendelsen – og vi støder konstant på barrierer. Ikke mindst over for metafysiske spørgs-

mål som hvad Døden er – og om Gud findes. I sin erindringsbog "Mig og Godot" skriver filosofen og teolog Johannes Sløk, at han lever i en evig søgning efter Gud – for han vil så gerne være på god fod med ham. Men han kan ikke komme ham nær, fordi han er ubegribelig og ubeskrivelig. Og så siger han: tænk, hvis han mødte ham, så ville han være nødt til at finde sig en ny Gud, for ham han havde fundet kunne han nu både begribe og beskrive. Og så ville han jo ikke være alt det, der kendetegner en gud.

"Jeg ville spørge, om man må lyve."

Alle disse tanker om død og liv og Gud, og om det er muligt at bevise Guds eksistens, taler den gamle kone og den lille knægt om, ligesom de også lige runder forholdet mellem viden og tro. Men bare rolig – det er ikke et øjeblik hverken kedeligt eller vanskeligt. Boserup Skov har styr på sit stof, så derfor kan de fortsætte med også at tale om, hvad en dogmatiker er – og om man nu også kan stole på sine sanser (Descartes har sandelig ikke levet forgæves – og det er jo stort at sige, når man betænker, at manden døde i 1650).

Mod slutningen af sit ophold hos tante Ketty får Sebastian en skrivemaskine af stjernekyggeren Adam Lux. Han tager den med sig hjem – og for forældrene er den omtrent ligeså værdifuld som filosofien. Men Sebastian giver sig til at skrive på den. Dels oplister han, hvad han og tanten har talt om, dels skriver han en fabel, som han sender til sin allerbedste veninde (og måske lidt mere), Vigga. Men en dag er uheldet ude. Sebastian taber skrivemaskinen på gulvet og inde i et hemmeligt lille rum finder han en kuvert med et stykke papir indeni, der stiller følgende spørgsmål: *Hvis du mødte Gud og havde mulighed for at stille et spørgsmål som med sikkerhed ville blive besvaret, hvilket spørgsmål ville du så stille?* (Metafysisk institut).

Om forfatteren:

Christoffer Boserup Skov er uddannet cand.mag. i filosofi - p.t. er han i gang med en master i retorik på Aarhus Universitet. Til daglig arbejder han som kommunikationsmedarbejder. Han har skrevet - og været med til at skrive - bøgerne:

"Min far er soldat" (Børnebog).

"Implementering" (Ledeshåndbog).

"Lykken har mange sider" (novelle).

Han har desuden skrevet en række forskellige artikler, bl.a.:

"Irak-krigen" (Kronik i "Kristeligt Dagblad").

"Chefdesigneren i det høje" (Kronik i "Information").

"Poker og postmodernisme" (Kronik i "Information").

Senere møder han Vigga, og han taler med hende om dette "Metafysisk Institut". Han fortæller hende også om sedlen med det mystiske spørgsmål. Hvad ville du spørge om? spørger han. Og hun svarer: *Jeg ville spørge, om man må lyve*. Så kan han tænke over det – og det samme kan du jo gøre ... Er det overalt og altid sandt, at man ikke må lyve – eller findes der situationer, hvor det kan gå an at stikke en løgn?

At tænke over livet

Men hvad er overhovedet metafysik? Sebastian går på biblioteket og i en samtale med en bibliotekar når de frem til, at filosofi er at tænke over livet, mens metafysik mere handler om, hvorfor livet findes, med andre ord om, hvordan vi kan begribe den verden, vi er en del af.

Da forældrene igen skal til konference og Sebastian igen skal passes hos tante Ketty, tager hun ham både med i Zoologisk Have (for bl.a. at tale om ligheder og forskelle mellem dyr og mennesker) og til Glyptoteket, hvor de havner ved Rodins skulptur Grubleren, hvor de blandt andet taler om skæbne og tilfældighed. Og hæftet til en seddel

på skulpturen finder de en seddel med spørgsmålet *Har du en fri vilje?* (Metafysisk institut).

Denne fine roman slutter nu af hjemme hos tante Ketty, hvor det viser sig, at både Adam Lux og Vigga har stået i ledtog med tante Ketty for at få Sebastian med i deres filosofiske klub – og det er da også dem, der står bag Metafysisk Institut, som oven i købet har sin egen hjemmeside.

Jeg er glad for, at du er kommet med i vores klub, siger Vigga stille.

Sebastian smilede. En snurrende følelse suste rundt i hans krop. Måske var det lykke?

Læs denne finurlige og dejlig bog. Der er mange flere filosofiske spørgsmål i bogen, end der er plads til her – og skulle du være voksen, så vær ikke blasert, der bliver masser for dig at tænke over. En stor bog er det.

Kig inden for på hjemmesiden: www.metafysiskinstitut.dk

"Sebastian og skrivemaskinen"
Af Christoffer Boserup Skov
Det Andersenske Forlag, 2009
170 sider